

черь та като ги вовели оучертѣхъ а, и останами самѣи, паднала дѣвица та на молитва прѣдъ Ікѡна та, и сѣ молила съ плачь на свѣта Богородица заради да и вѣде помѡщница, да оупѣзи дѣвството си нетлѣнно. Молиласа два часа, намѡкрила землята съ съжъзы. Я младоженекайса зачѣдилъ, и попыталъ а закоа причина тѡлкова скорбы. Ятамъ отговорила: плачемъ, любезный брате мой, зашѡ то са обѣщахъ на приснодѣва Богородица, да не познаа мѡжа мало временна, но само небеснаго владыка, сына нейна и спаса моего: а сегѣ ма дадохъ родители тѣ ми на сила, безъ вола моа, ще сѣ разгнѣва Господь и Богомати, и ще ны погубятъ отъ земли, и щени идатъ душище оубѣчна мѡжа: а юноша трѣдилъ даи преклонѣи мысльтай, казалъи свидѣтелства многѡ, зашѡ честный бракъ ѣ благопрѣитенъ Бѡгѡ, и многѡ оженены оугодили Бѡгѡ, и посвѣтилиса. Я мѡдрата дѣвица противномѡса ѡ говорѣла, и похвалѣвашемъ дѣвственна чинъ съ примѣри преславни, анѣи многѡ запречѣста дѣва Бѡгѡмати. Юноша като слышѣ тѡлкѡзы преславни дѡми ѡ дѣвицата, и съсъ Бѡжѣю благодѣтъ, ѡ бѣщѣса итѡи даживѣе съсъ дѣвството си невадѣемъ, пѡдъ видѡмъ сѡпрѡжества: и така живѣале въ дѣвството си съсъ радѡстъ и съсъ братска любѡвъ и нетлѣнно соединѣнѣе годины много, и давалѣ милостина на по тайните, и постѣли, и всегда вѣдѣнѣа молѣние правѣле, и дрѡги довродѣтели като прѣители Хрѣстѡвы, и тѡлко оугодили Бѡгѡ, до колкого сѣчките граждѣне ги почитѣли, като гледѣле чѡдното нѣхно житѣе, дѣто нѣкога нелишѣха сѣ отъ ни ѣднѡ вѣдѣнѣе и дѡхѡвно соврѣнѣе и смиренѣе. На конѣцъ призѡвѣ Хрѣстѡсъ невѣстѡ свою не порѡчнѡю въ небеснаа селѣнѣа, да прѣеме воздѣнѣнѣе подвиговъ своѣхъ. И като отъ пѣха свѣщенѣи